

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség : Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.
M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: { Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

HALÁSZAT = (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Hivatalos rész. — A balatoni hallisztgyártásról. Dr. Unger Emil. — Horgászversenyek. báró Szurmay Sándor. — Irodalom—Könyvismertetés. — Kérdések—Feleletek. — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

— Mai számunkhoz mellékeljük a XXIX. évfolyam tárgymutatóját és névjegyzékét. —

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Amtliche Mitteilung. — Fischmehlfabrikation der Plattensee-Fischerei Aktiengesellschaft. — Anglerwettkämpfe. — Literatur. — Briefkasten. — Vermischte Mitteilungen. — Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

HIVATALOS RÉSZ.

M. kir. földművelésügyi miniszter.
15.808/1928. V. B-4. szám.

S..... község határát átszelő folyó halászati joga ügyében f. évi február hó 13-án 2633/1928. sz. a felterjesztett iratokat oly értesítéssel küldöm le Alispán úrnak, hogy 1928. évi 497. sz. alatt hozott másodfokú véghatározatát, mely szerint az elsőfokú véghatározat helybenhagyásával S..... községet a-ban való halászati jog megállapítása iránti kérelmével elutasította, S..... község részéről benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán felülvizsgálat alá vettem, s annak eredményéhez képest a véghatározatot feloldom, S..... község előjáróságát pedig vélt halászati jogának megállapítása iránti kérelmével a bírósághoz utasítom.

Intézkedésem megokolása a következő:

Az első- és másodfokú hatóság túllépte hatáskörét akkor, amikor a halászati joga tekintetében a m. kir. kincstár, a uradalom és S..... község között támadt vitás ügyet véghatározattal döntötte el, mert a halászati jog ingatlan vagyontartozé-

kára vonatkozó dologi jog lévén, az erre vonatkozó kérdések eldöntése a bíróság elé tartozik. Épen ezért a halászatról szóló 1888 : XIX. és az 1926 : XLIII. t. cikkek nem tartalmazzak a halászati jogosultság körül támadt vitás ügyek elintézésére vonatkozólag semmiféle intézkedést.

Ez okból az alsófokú határozatokat fel kellett oldanom, viszont S..... községnek a halászati jog megállapítása iránti kérelmét sem teljesíthettem, mert arra a bíróság illetékes.

Felhívom Alispán Urat, hogy erről...

A miniszter helyett:

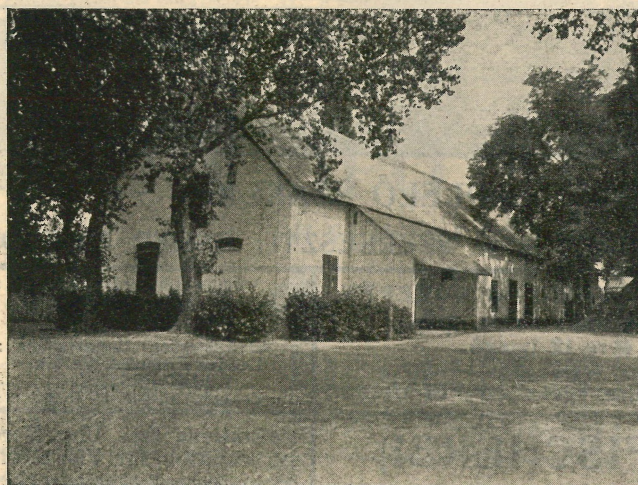
Prónay s. k.
államtitkár.

A balatoni hallisztgyártásról.

Irta: Dr. Unger Emil.

A „Halászat“ jubiláris számában (XXV. évfolyam, 17—18. sz. 59. oldal 1924.) ismertettük először a Balaton Halászati R. T. által 1924. év június havában Siófokon üzembehelyezett hallisztgyárat, mely főként abból a célból létesült, hogy a silány keszeg-félék és gardák olykor nagy tömegei is veszteség nélkül értékesíthetők legyenek.

Első ismertetésünk idején ez az új és nemcsak hazánkban, de egész Közép-Európában máig is egyedül álló halászati feldolgozó üzem még csak három hónapja dolgozott. Azóta, az időközben szerzett tapasztalatok és a célszerűség úgy kívánták, hogy az üzem nagyobb, megfelelőbb helyiségekbe és a Balatonpart olyan részébe helyeztessék át, amely a részvénytársaság összes halgyűjtő telepeihez viszonyítva, mintegy középpontban fekszik. Ez a hely Fonyód. A hallisztgyár 1926. év április havában itt nyert végleges elhelyezést.

1. kép. Fonyódi halásztelep épülete, ahol a hallisztgyár végleges elhelyezést nyert.

A hallisztté való feldolgozásra szánt halak azóta a Balaton minden halásztelepéről a lehető legrövidebb idő alatt juthatnak a hallisztgyárba, amely körülmény különösen a nyári időszakban fontos, mert így az összes halak mindig egészen friss állapotban kerülnek feldolgozásra.

Ez a körülmény a balatoni hallisztet minőség dolgában a legtöbb külföldi és tengeri, tehát sótartalmú halakat feldolgozó üzem gyártmányai fölé helyezi, mert ez utóbbiak többnyire olyan halakat is dolgoznak fel liszté, melyek semmi egyéb nem lennének már alkalmasak. Másrészt azonban ugyanez a körülmény a balatoni hallisztgyártást a laikus nagyközönség előtt szinte érthetlenné teszi. A napisajtóban is olvastunk cikket, mely az emberi táplálékul feltétlenül mindig alkalmas friss halaknak illetően feldolgozását a Balatonon kifogásolta, azért, mert elvonátnak az emberi táplálékul való felhasználás elől. Ámde ez a kifogásolás csak a viszonyok nemismerésével magyarázható. Halliszté Fonyódon valóban mindig friss halak dolgoztatnak fel, de csak az a minőség és azok a fajok, amelyek nyershal-állapotban egy-két napon belül értékesíthetők nem voltak és régebben is a halhasítóba kerültek és mint sózott, szárított halak kerültek piacra.

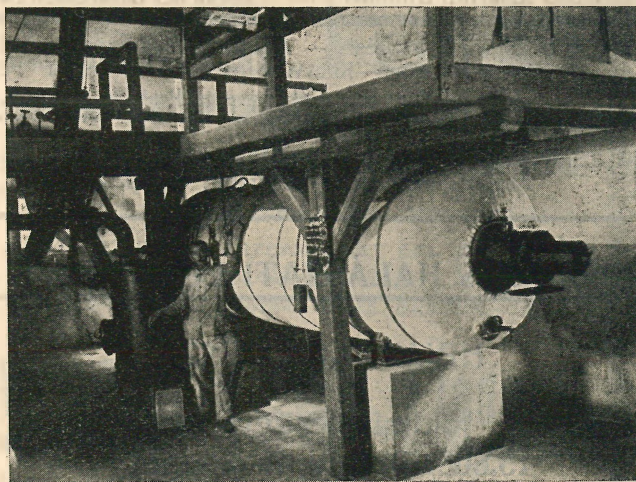
Ez az értékesítési mód Trianon miatt vált lehetlenné. A sózott, szárított hal piacai ugyanis délkeleti Magyarország főleg román-lakta vidékein és más nemzetiségi vidékeken voltak. A balatoni sózott halat tehát a mai viszonyok között exportálni kellene, ezt pedig ez az olcsó áru manapság nem bírja meg, nem konkurrálhat a román és jugoszláv hasonló áruval, melyet ott vám és drága vasuti fuvar nem terhel. A sózott-hal piacok elvesztése ejtette gondolkozóba a Balaton Halászati R. T. vezetőségét, hogy a nagytömegben fogásra kerülő és nálunk egyáltalán nem kelendő silány keszeg és garda-

halat miképpen értékesíthetné. Arra a meggyőződésre jutottak, hogy a jelenlegi viszonyok mellett ez egyedül a hallisztté való feldolgozás útján érhető el. A részvénytársaság ügyvezető igazgatóját kiküldte Németországba a hallisztgyártás tanulmányozására. Az erre szolgáló legmodernebb gyári berendezésnek ugyancsak Németországból való beszerzése és felszerelése után az üzem megkezdte működését, amint azt annak idején a „Halászat” közölte.

A magyar hallisztgyár üzembehelyezése óta azonban már négy és fél év telt el, s erre való tekintettel szükségesnek tartjuk, hogy olvasóközönségünket tájékoztassuk ezen üzem produktumának végleg kialakult kiváló minőségéről, a termelés mennyiségéről és ennek elhelyeződéséről, takarmányként való felhasználásáról.

A balatoni halliszt vegyi összetételét *dr. Weiser István*, m. kir. kísérletügyi főigazgató, az állatélettani és takarmányozási kísérleti állomás vezetője és *dr. Zaitschek Artúr* kísérletügyi igazgató állapították meg és tették közzé különböző szakfolyóiratokban.* Az elemzések adatai szerint a balatoni halliszt víztartalma 6—8%; foszforsavtartalmú hamutartalma 12—15%; zsírtartalma 10—16%; nyersproteintartalma 60—66% között ingadozik. Emészthető proteint 53—60%-ot találtak benne.

Nagyfokú emészthetősége a tökéletes gyártási eljárásnak köszönhető, mert a főző és szárító kazán belső hőmérsékletét az alkalmazott légritkítás (vákuum) 50—55% C-nál magasabbra emelkedni nem engedi.

2. kép. A fonyódi hallisztgyár főzőkazánja. Befogadóképessége 12,5 métermázsa hal, melyből vákuum alatt vízgőzzel főzve és szárítva, folytonos forgatás közben 8 óra alatt kb. három métermázsa halliszt készül.

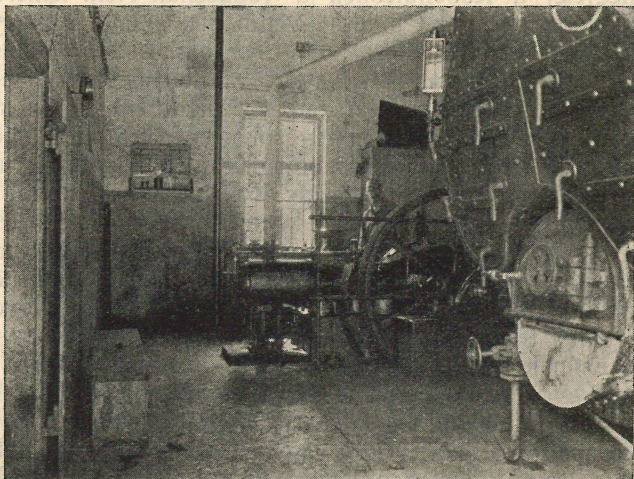
A mindig friss halanyag s a tökéletes gyártási berendezés folytán a balatoni halliszt világossárga színű s csaknem szagtalan.

A gyártás gépberendezése, s a gyártmány minősége a Fonyódra való áthelyezés után nem változott, a trichlor-etilénnel való zsírtalanítást azonban, már évek óta alig alkalmazzák, mert ez az eljárás — tekintve a keszegek és gardák csekély zsírtartalmát — egészen feleslegesnek bizonyult. A balatoni halliszt fentebb közölt eredeti zsírtartalma szakértők véleménye szerint a gyártmányra előnyös és eltarthatóságát sem befolyásolja károsan. A

* Állattenyésztők Lapja 1925. 7. sz. 124. old. és Köztelek 1925. ápr. 12-i számában.

végzett kísérletek szerint a gyártmány egy évig is eltartható, ha a használatra váró készletet hetenkint egyszer átlapátolással megforgatjuk. Hosszú ideig való raktározásra azonban a gyakorlatban alig kerülhet sor, mert a gyártott évi mennyiség mindössze öt-hat vagón.

A fonyódi halliszt iránt az elmúlt években igen élénk kereslet alakult ki az állattakarmányozással foglalkozó gazdák körében, amely kereslet már teljesen ki sem elégíthető, mert a nyersanyagot az emberi táplálék-ként nem kelendő silány keszeg-félék fogása adja, ez pedig az egyes években tapasztalat szerint nincsen túlságos ingadozásnak alávetve, s lényegesen már aligha fokozódik.

3. kép. A hallisztgyár gépháza.

Ez a korlátozott gyártási lehetőség az oka annak, hogy a balatoni hallisztet *leginkább baromfitenyésztő-telepek vásárolják*, amelyeknek egyenként aránylag kis mennyiségekre van csak szükségük, s így keresletüket az üzem ki tudja elégíteni. A tojó tyúkoknak ugyanis darabonként és naponként egyszer kb. 5—6 gramm hallisztet kevernek a lágy eleségük közé, mely főtt burgonyából, búzakorpából, esetleg étel- és kenyérmaradékokból áll, vízzel vagy lefölözött tejjel meglehetősen kemény péppé gyúrva. A tojáshozam — tapasztalat szerint — már egy héttel a halliszt adagolása után feltűnően, mintegy 25%-kal fokozódik. Tapasztalták, hogy mikor az adagolást hallisztkészlet hiányában meg kellett szüntetni, a tyúkok tojóképesége ugyanebben a mértékben csökkent, tehát bizonyosan a hallisztnek volt köszönhető annak fokozódása.

Kiváló hatása van a balatoni hallisztnek a növény-dék-baromfiak fejlődésére is. Ezek lágy eleségébe kb. 10—12 gramm hallisztet tesznek tíz darabonként, a lágy eleség pedig forró vízzel leöntött árpa- vagy kukoricadarából és lefölözött (szeparált) tejjel leforrázott hajdinadarából áll.

A balatoni hallisztgyár mindössze négy és fél éve van üzemben, és ma úgyszólván nincsen hazánkban olyan nagyobb baromfitenyésztő-telep, ahol gyártmányát ne használnák. Egyik legnagyobb ilyen telep maga közel egy vagón hallisztet, tehát a gyártott mennyiségnek csaknem egy hatodát fogyasztja állandóan.

A baromfitenyésztőkön kívül főleg a húsertésztők vásárolják a balatoni hallisztet. A tenyészállat-vásárokon díjakat nyert húsertésztők legtöbbje állandó vevője a balatoni hallisztnek, amelynek haszná-

latával elért jó eredményekről sokan küldtek spontán elismerő leveleket a termelő részvénytársaságnak.

Tudunk olyan uradalmakról, ahol ürtük etetésére is használják igen jó eredménnyel, sőt egy Balaton melletti gazdaságban fejős tehéneknek is szép eredménnyel adagolták.

4. kép. A halliszt elszállítása a fonyódi gyártelepről.

Haempel Oszkár a pontyos tógazdaságoknak is figyelmébe ajánlja a hallisztet, az ivadék és a második nyaras halanyag etetésére, növényi takarmánnyal megfelelő arányban keverve.* Ugyanő az utóbbi időben *balatoni* halliszttel is folytat takarmányozási kísérleteket, amelyek eredményéről lapunk egy későbbi számában lesz alkalmunk ismertetést közölni.

* L. a Halászat 1928. évi januári számában.

Horgászversenyek.

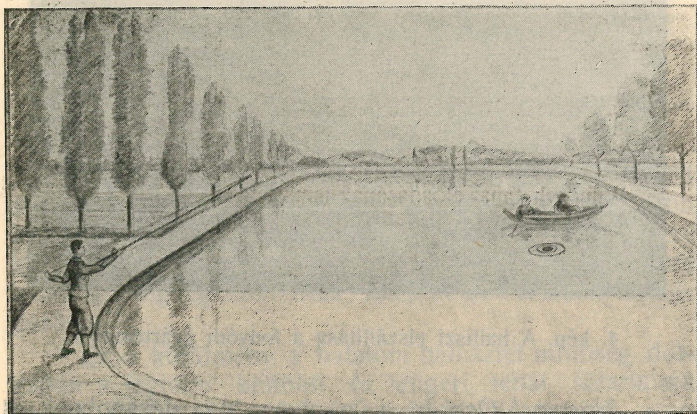
Irta: báró Szurmay Sándor, ny. honv. min., gyal. tábornok.

Mint a legtöbb sportnál, a horgászatnál sem hiányzik a verseny, bár a horgász *sportjának gyakorlásánál* legszívesebben remetészkedik. Nem szereti ilyenkor sem a társaságot, még kevésbé a nézőt. Kétféle versenyt rendeznek a horgászok. Az egyik a legnagyobb fogási eredményt elérőnek biztosítja a pálmát, míg a másik ügyességi verseny a horgok kidobásánál a műlegyes és az orsós-pergős készséggel, részint adott célra, részint minél nagyobb távolságra. Az előbbi verseny tehát gyakorlati horgászat, melyet rendszeren az egyes horgászegyesületek saját vizeiken rendeznek és afféle majálismulatsággal fejeznek be, míg

az utóbbi versenyeket nemcsak az egyesületeken belül, hanem országosan, sőt nemzetközileg is rendezik külföldön. Ezeknek jellege hasonlít a céllövő versenyekhez. Nálunk tudtunkkal ilyen versenyeket nem rendeztek, de külföldön sem vett részt eddig magyar sporthorgász mint versenyző.

A horgász szívesen megy el mindezekre a versenyekre, ha nem is mint résztvevő. Jól elszórakozik mint néző is, mert sokat lát és tanul. Ott találkozik sok horgászszal, de az ezeken megjelenő horgászati cikkeket előállító gyárosokkal is mindég vannak eszmecseréi a horgászókészség tökéletesítése, no meg új eszmék megvalósítása tekintetében. De más gyakorlati értéke is van a versenynek; ott mutatják be rendszeren gyakorlatilag a vizen az újabb találmányokat és újításokat és azok használhatóságát is és legfőképen ott látják az összes jelenlévő horgászok a horgászókészség kezelésében technikailag is magas fokon álló társaikat munkában. Ott látják azokat a fogásokat és mozdulatokat, melyek szükségesek nagyobb teljesítmények elérésére.

Általában az összes dobási versenyek széniorok és juniorok közt folynak. Ezekre vannak nemzetközi szabályok is, melyeket néhol megfelelően módosítanak. Ezen versenyek rendszeren a következőképen folynak le:

1. kép. Célpadobás horoggal.

A célpadobási versenyeknél ismert távolságokra vízszintes fektetett, körökkel ellátott céltáblákra dobnak külön műlegyes és külön pergős készséggel. De rendezik a versenyt nehezebb feltételek mellett is nem ismert távolságokra, amidőn a táblát csak a verseny kezdete előtt fektetik le; ezeknél tehát a versenyzőnek a távolságot is meg kell becsülnie épúgy, mint a valóságban horgászat közben majdnem mindég. Ez a verseny teljesen azonos módon folyik le, mint a céllövő-versenyek. Pontozással állapítják meg az eredményt egyénekenként a verseny-szabályok szerint 3—5 dobással elért összpontok száma után. A egyes verseny mindég vizen folyik és a céltáblát 8—12 méterre fektetik le. A műlegyet a zsinog végére kötik, de horgának hegyét letörik.

A pergős készséggel célba rendszeren gyepen 3—3-at vagy 5—5-öt dobnak 7^{1/2}, 15 és 30 grammos súlyú villantót helyettesítő súllyal a horogin végén. A céltábla távolsága 15—20, 20—25 és 25—30 méter a különböző súlyoknál.

A messzedobási versenyeknél rendszeren a legmesszebb dobás (néha az átlag) számít. A dobási területet oldalt két vonal határolja, melyek a versenyző álláspontjától kiágazólag egy 20 foknyi szög két szárát képezik.

Németországban az eddig elért legjobb eredmény

a műlegyes horognál 24 méter volt, míg a pergős készséggel a legjobb dobás 1927-ben a

7 ^{1/2} gramm súlynál	42·5 m	(Bécsben 48·4)
15 " "	60 " "	(" 63·6)
30 " "	89 " "	(" 58·6)

megjegyezvén, hogy a hécsi eredmény 1928-ra vonatkozik.

Ezen dobási versenyek leírása a nem horgász, laikus előtt, épúgy, mint a horgászat maga is, talán nem azt a benyomást kelti, amelyet méltán megérdemel. Az emberek nagy többsége, különösen hazánkban, a víz partján ülő horgászban ismeri csak e sport képviselőjét és nem tudja azt, hogy ez a fogási mód csak a legkezdetlegesebb formája a horgászatnak, mely körülbelül megfelel a lesbenülésnek a vadásznál. Nem ismerünk vadászembert, akit a les egyedül kielégítene. Elmegy ő is reggel és este kacsá-, liba-, szalonka- stb. húzásra, leül a nagyvad váltójára vagy a vaddisznó etetőhelyéhez közel, ha cserkelve nem tud hozzáférközni és lövéshez jutni, de tevékenysége ebben sohasem merül ki. A sporthorgászt sem elégti ki az egyhelyt való horgászat, mert ennek is sokkal élvezetesebb formái vannak, amint azt más helyen még bővebben kifejtjük. Ezekhez szükséges az ügyes dobás egy pontra, vagy nagy távolságra, mert másként nem tudja elérni azokat a helyeket, ahol tudja, esetleg látja a fogandó halat. Ezek a helyek pedig nagyobb vizeknél 30—40, sőt több méternyi távolságra is vannak és csónak nélkül csak igen ügyes dobással érhetők el. De nagy ügyesség kell ahhoz is, hogy a parton levő fák, bokrok, hidak stb. alá hozhassa horgát a nélkül, hogy az beleakadjon valamely ágba vagy oszlopba. Sok gyakorlattal és tréninggel hihetetlen tökélyre lehet a pontos és a messzedobást vinni és épenséggel nem tartjuk kizártnak azt, hogy egyik-másik ügyes dobó a húzó kacsá- vagy libacsapatból egyet-egyet — a dobás kis kezdősebessége dacára is — le tud húzni oly módon, hogy a zsinog végén levő kis ílóm a sebesen húzó állat nyaka vagy szárnya körül csavarodik és megakasztja röptelésében.

A legjobb fogási eredményért folyó leginkább házi verseny, az illető egyesület saját vizein, némely helyen olyképen folyik, hogy a víz partját beosztják néhány lépésnyi szakaszokra, ezeket számozott karókkal megjelölik és a résztvevő tagok között kisorsolják. Nem pisztrángos vizeknél rendszerint előkészítik a verseny vízterületét bevetéssel. Ezeknél fenekes és úszószerzámmal folyik a verseny és pedig mindegyik pontosan megállapított néhány órai időtartammal. A kifogott halaknak súly szerinti eredményét díjazják, azonkívül külön díjat kap az, aki a legnagyobb halat fogta (halászkirály). Másutt a helyviszonyokhoz képest, különösen ott, ahol a vízben pisztráng és egyéb ragadozó is van, az egésznap eredményről számolnak be a versenyzők, akik szabadon mozognak a víz partján és mindenüvé elmehetnek hajnaltól estig. Ilyeneknél persze jobb az eredmény, mert az esteli „Strecke“-n szép számmal látják a pisztrángokat, pénzszépet, csukát stb.-t is.

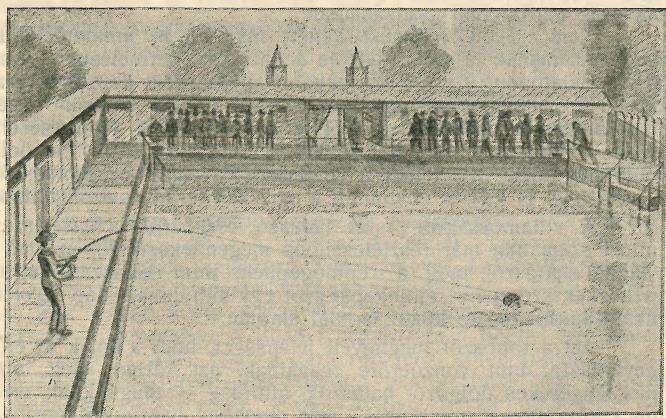
Németországban, ahol az egyesületi élet úgy ki van fejlődve, mint talán sehol másutt, ez a verseny rendszeren „Halásznapi“ néven délelőtt folyik, míg délután nyári mulatságot rendeznek a családokkal és vendégekkel. Annak folyamán a múlt évi „halászkirály“ leköszönése és utódjának ünnepélyes trónralépése, a koronázási jelenvények (kalap és díszes nyaklánc), valamint a „fenség“ cím felvétele. Azután halsütés a szabadban, gyermekek számára külön szórakoztatás, végül este lampionos menet és tánc. Az egésznek a jóvedelmét a halállomány növelésére fordítják. Az 1926. évi memmingeni „Fischertagon“ a halászkirályi méltóságot egy 1 kg 400 grammos pisztrángnak köszönhetette a szerencsés horgász, míg az előző évben

a legnagyobb 2½ kilót nyomott. Ott is, ahol egész nap folyik a versenyhorgászás, sem marad el este a multság és a tánc.

A versenyeknél *kiosztott díjak* a szokásos vándordíjakon kívül elsősorban horgászati cikkek és felszerelési tárgyak (horognyelek, motollák, zsinetek, stb.), melyeket rendszeren az előállító gyárak és üzletek adományoznak és ezzel egyúttal gyártmányaiknak reklámot is csinálnak. De díjak lehetnének jó szakirodalmi művek is. A gyárak tulajdonosai közül is nem egy áll a versenyzők között és erős tréning, valamint sok gyakorlat után a díjazottak közé is belekerül, saját gyártmányú készülékével, ami ismét jó reklám.

Közelfekvő egyébként, hogy ezek az ügyességi versenyek a horgászok körén kívül is találunk híveket, miként a lövészegetések tagjai is távolról sem szükségképpen vadászok is a valóságban és a tagok jó része vadat egyáltalában sohasem lőtt. Amerikában a dobási versenyek már öncéllal kultiváltak, teljesen különváltva a gyakorlati horgásztól és kétségtelen, hogy ez a sport több gyakorlatot és ügyességet kíván, mint a lövés a lőtérén, melynél a legnagyobb szerep mégis talán elsősorban a jó szemnek és a nyugodt kéznek jut. Németországban és Ausztriában (Bécs) a nemzetközi versenyek egy-egy nap alatt befejezettek, míg Párizsban öt napig tartanak.

Érdekes verseny vagy talán jobban mondva erő-és ügyességi verseny az, amidőn *gyakorlott és kitartó úszó a horgással küzd*. Az úszót vagy egy, a fejére húzott sapka búbján erősítik a horoginhoz, vagy egy derekán levő övre és a horgász vagy a parton van pergős készülékével, vagy pedig ladikban ül. A feladat az, hogy a horgász az úszót folytonos ellenállásával kifárasztva a parthoz hozza, a nélkül, hogy horgászókészségén kár essék. A küzdelem lényege ugyanaz, mint a horgászatnál, amidőn a horgász kifárasztja a megakasztott nagy halat, hogy végre szárazra hozza. Itt is az a törekvése, hogy a horgászókészség erejének mérvében az úszónak minél nehezebb tegye az úszást. Enged neki, amikor szükséges, jelesen, amikor erősen nekilendül, hogy lankadásával ő is csökkentse az ellenállást.

2. kép. A horgász küzdelme az úszó emberrel.

Az úszó mindenképpen kénytelen a koloncot húzni és minden úszó tudja azt, hogy egy ily teher végül is elfogyasztja erejét és kénytelen feladni a harcot. Az ember bár testsúlyából a vízben annyit veszít, mint amily nehéz az általa kiszorított víz, mégis mindenképpen nehezebben úszik, mint az egyenlő súlyú hal, mely elemében van és már testalkatánál fogva is fürgébben mozog. Az egyenlő súlyú halat tehát sokkal nehezebb szárazra hozni, mint az embert és a küzdő horgásznak is nehe-

zebb egy derékon megkötött ember kihúzása, mintha fejére van erősítve a zsinag.

A versenyeket valamely versenyre alkalmas uszodában vagy szabad állóvízben szokták megtartani.

Angliában 1925. szeptember havában egy Howes nevű sporthorgász abbéli felhívására, hogy minden úszó embert közönséges lazac-pergőkészségével 20 perc alatt szárazra hoz, egy többszörösen díjazott mesterúszó jelentkezett. Sisakszerű fővegére erősített zsinaggal 50 méter térelőnyvel kezdődött a küzdelem, melynél a horgász lehorgonyzott csónakban ült. Az úszó a küzdő hal menekülési kísérleteit úszással és a víz alá bukással utánozta és arra törekedett, hogy lehetőleg az első rohamnál az ellenfél egész zsinagét levegye a motolláról és ezzel harcon kívül helyezze. A horgásznak mégis sikerült 18 perc alatt a teljesen kimerült *emberhalat* a csónak oldalához húzni. De a horgász is épügy ki volt merülve, mint ellenfele, úgy hogy egy második úszó ajánlatát elutasította. A helyébe lépő barátja azonban vállalkozott erre és 9 perc alatt leküzdötte a második emberhalat.

Az 1927. május 28-án Berlinben óriási érdeklődés mellett az estig tartó dobási verseny végén egy új találmányú tömlőcsónakot mutattak be és egy ily csónakról folyt a küzdelem egy igen kitűnően úszó hölgygel, vékony csukaszinag és könnyű pergős horognyéllal. A hölgy 50 méter térelőnyt kapott és a horgásznak őt a partra kellett hoznia, ami 14 perc alatt sikerült, a nélkül, hogy a könnyű készsége a nehéz munkának bármely nyoma látszott volna. A csónakot természetesen más vezette, akinek ügyessége lényegesen megkönnyítette a horgász feladatát.

Mindezen versenyek — ha a multságot szolgáló részt kikapcsoljuk — ügyes rendezés mellett nemcsak a horgászoknak szolgálnak tanulságul, nemcsak fokozzák a horgászás technikáját és a sportszerű teljesítő-képességét, hanem a köztudatban is felébresztik az érdeklődést a művészi horgászás sportértéke és lényege iránt, de kapcsolatot teremtenek az érdekelt ipar és a horgászok közt és e tekintetben azt a végcélt szolgálják, hogy a horgászati készséget egyes részeiben és összességében megjavítsák és tökéletesítsék.

IRODALOM—KÖNYVISMERTETÉS

„A halászati törvények és a rájuk vonatkozó rendeletek” című munka december hó folyamán fog megjelenni Fischer Frigyes, min. osztálytanácsos, az O. H. E. ügyvezető titkárának tollából.

Az 1888 : XIX. t.-c., az ezt módosító és kiegészítő 1925 : XLIII. t.-c., valamint e két törvény végrehajtása tárgyában kiadott 9500/1926. sz. földmivelésügyi miniszteri rendelet bőséges magyarázatokkal követik egymást a könyvben, s kiegészítik ezeket az eddig megjelent fontosabb miniszteri rendeletek, elvi határozatok és döntvények.

A gyűjtemény mindenesetre igen meg fogja könnyíteni a halászati törvényekkel dolgozó hatóságok és magánosok munkáját, mert együtt található a műben mindaz, amit csak nehéz keresgélés után lehetne összeszedni, de haszonnal lapozgathatja majd a könyvet mindenki, akinek a halászati igazgatással dolga van, vagy aki a halászat iránt érdeklődik. A mű ára fűzve 6 P, megrendelhető a szerzőnél Budapesten, V. földmív. minisztérium.

INTENZÍV TÓGAZDASÁGOKBAN
SZERZETT HOSSZABB GYAKORLATTAL
TÓGAZDASÁGI INTÉZŐ
TAVASZI BELÉPÉSSEL ÁLLÁST KERES.
„TÓGAZDA” JELIGÉS MEGKERESÉST
A KIADÓHIVATAL TOVÁBBÍT.

„Sporthorgászati tapasztalatok.“ Irta: *Ungár István*, Mohács, 1928. Kiadta Fridrich Oszkár könyvnyomdája. 126 oldal. Ára: 3 pengő 60 fillér.

Sporthorgászati irodalmunkat magyaros, közvetlen stílussal, igen jól megírt munkával gyarapította e könyv kitűnő szerzője, aki egyébként ráctöttösi főjegyző. A könyv gyakorlati, mellőz minden fölösleges dolgot, de alaposan, érdekfeszítően tárgyalja leginkább a szerző saját, gazdag tapasztalataira támaszkodva mindazt, amire a hazai vizekben horgászónak szüksége lehet.

A horogkészség kiválasztását, részeinek minőségét, kezelési módjait, a különféle hazai halak fogási lehetőségeit a legegyszerűbb eszközökkel, jó rajzokkal illusztrálva oly vonzóan és részletesen tárgyalja, hogy a munka olvasása a még nem horgászban is kedvet ébreszt ez egészséges, nemes sport megpróbálására s megvagyunk róla győződve, hogy az ilyen próba eredménnyel jár ha a könyv útmutatásait követi az olvasó. Az is kétségtelen azonban, hogy a haladó sporthorgász is talál e műben sok olyan dolgot, leírást, amelyeket érdeklődéssel fog végig olvasni.

A mű első lapján egyébként legkiválóbb sporthorgászaink: *gróf Teleki József, báró Szurmay Sándor és Csörgény Titusz* meglehangú elismerő és ajánló sorait találjuk.

Szerzőjének e helyütt örömmel, őszinén gratulálunk!

—r. —l.

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

Kérdés Mit jelent a *Luxusbedarf* tógazdasági műszó, s mi ennek helyes magyar neve?

Dr. H. A. Budapest.

Felelet: *Der Luxus = fényűzés, pazar pompa, Der Bedarf = szükséglet.* Der Luxusbedarf tehát szó szerinti fordításban fényűző, a túlzó pazarlásig terjedő szükségletet, túlságos nagy igényt jelent.

A kifejezés több más műszóval együtt (l. Halászat, 1928. szept. 81. lap.) *Dr. Walter Emil*, a wienbachi tógazdasági kísérleti telep vezetőjétől ered, s a halastavak népesítésével kapcsolatos biológiai problémák egyikének megvilágítására alkalmas, amint ez a következőkből azonnal megérthető:

A legnagyobb darabonkénti növekedést a lehető legrövidebb idő alatt csak úgy érhetjük el a halastóban, ha a terület egységre kevés pontyot (vagy más halat) helyezünk ki, vagyis *ha igen ritkán népesítünk*. Ilyenkor a tó természetes haltáplálék-produkciója a benne levő fogyasztókhoz t. i. a halakhoz viszonyítva igen nagy, miért is ez utóbbiak *düskálnak a táplálékban* és növekedőképességük maximumra emelkedik.

Amde ez a maximális növekedés *túlságos pazarlással jár együtt*, (= Luxusbedarf) mert a tó természetes táplálékának oly nagy viszonylagos bőségét tételezi fel, hogy az alsórendű flóra és fauna nagyrésze kihasználatlanul marad és elpusztul a tóban, a nélkül, hogy a halak megennék.

Mégrosszabb a helyzet, ha etetéssel, vagy trágyázással, vagy mind a kettővel kombinálódik a ritka népesítés, mert így a természetes tápláléknek még nagyobb része marad kihasználatlanul, a „pazarló szükséglet“ növekedik anélkül, hogy a halhús-termelés emelkedhetnék. Hozzájárul most a veszteséghez még az etetés, a trágyázás anyag- és munkaköltsége is.

Dr. U. E.

VEGYESEK.

Gyász eset. Szomorúan értesültünk, hogy *Fanda Ágoston*, egyik leghíresebb halászcsalád sarja, f. é. november hó 13-án, hatvan éves korában elhunyt.

A boldogult régi, céhbeli halászmester és egykori tulajdonosa volt a nagyatya által százhusz évvel ezelőtt, 1808-ban alapított hírneves halkereskedő cégnek, melyet ő édesatyjától Fanda Jánostól vett át és vezetett tovább, a család régi tradíciói szerint. A céget azután — épen megalapításának centennáriuma idején — 1908-ban vette át *id. Zimmer Ferenc* tagtársunk, aki azt saját cégével egyesítette.

Fanda volt az, aki a régi halász-céh ládáját és egyéb ereklye-számba menő tárgyait megőrizte és azokat az Országos Halászati Egyesületnek adományozta. Ezek a tárgyak Egyesületünk régebbi határozata értelmében a Nemzeti Múzeumban nyerne majd elhelyezést.

Id. Zimmer Ferenc tagtársunk az elhunytban sógorát és volt céhbeli halászmester-társát gyászolja. Emléket kegyelettel őrizzük.

Ízelítő a jövő halászati technikájából. A nagy képzelőerejű angol regényíró jövőbelátásaira gondolunk, mikor azokról a külföldi próbálkozásokról olvassunk, amelyekkel a halászati termelés módszereit a villamoság és repülőgép századának technikájával akarják összhangzásba hozni. Másrészt a mi szintén költői vénával megáldott nagy etnográfusunk, *Herman Ottó* is eszünkbe jut, akinek képzelőereje inkább a népek régmúlt századaiból, halászó-vadászó eleink ősi életviszonyaiból merített ihletet. A mi Herman Ottónk az ő klasszikussá vált nagy művében mesterien rajzolja a halászatnak, ennek a valódi, tősgyökeres ősfoglalkozásnak századok során át alig változott szeszélyjárását, és szinte elégtétellel állapítja meg a halászati eljárásokban minden világtájon egyképen kiütőkőző hagyományos uniformitást. Valóságos apoteózis az a környv a százados mesterfogások örökletességén alapuló, csupán kézi-szerszám erővel folytatott vízi őstermelésnek, melyben a magyarságnak, az ő bőven termő halas vizeivel, igen jelentős szerep jutott.

A „Magyar halászat könyvé“-nek megjelenése óta eltelt negyven esztendő azonban erősen kikezdte ezt a konzervatív szellemű egyöntetűséget a nyílt vizek halászati művelésében. Igaz, hogy a mezőgazdasági őstermelésbe is azóta vonultak be nagy zenebonával a különféle stabil és mobil gépek, a mindent tudó nyersolajos traktorok stb., valóságos forradalmat okozva a falusi lakosság patriarchális szokásaiban.

Nem csekély feltűnést keltett már az is mindenfelé, és nagy haladásnak is volt útjelzője a halászati termelésben, amikor a Balatonon, Európa legnagyobb egységesen kezelt halgazdasági üzemében, közel egy emberöltővel ezelőtt e'őször vették használatba a vontatógőzöket a halászhelyek felkeresésére. Azóta a Balatonon már motorokkal vontatott háló is működik, külföldön pedig itt-ott már a *villamoság*, a *világító technika*, sőt a *repülőgép* is készül bevonulni a halászati termelés szolgálatába.

A villamoságról, mint halászó eszközzől, a „Halászat“ júliusi számában már részletesebben megemlékeztünk, ezúttal a világító eljárásról, meg a repülőgépről, mint halászati segéd-eszköznek szerepéről ejtünk pár szót egy külföldi szaklap egyelőre inkább kuriózumkép közölt adatai alapján.

Azt a többször megfigyelt jelenséget, hogy a halak az erős fényhatásra, mint vonzóerőre reagálnak, az Adrián, meg talán más tengereken dolgozó halászok állítólag — magunknak erről nincs közvetlen ismeretünk — már régebben hasznukra fordítják, olyképp, hogy hajóikra, a vízszin alatt, világító testeket alkalmaznak, amelyek a halak bizonyos csoportját odacsábítják és így a megfelelően elhelyezett hálóba hajtják. Még közismertebb azonban az a tapasztalat, hogy a bogárság ellenállhatatlanul vonzódik a fényforrások felé, és ezt a gyengéjét az alsóbbrendű, haltáplálékknak igen alkalmas állatvilágnak használják ki újabban, Amerikában, a halak táplálására. Egyelőre nem halászati, hanem villamosági szakfolyóirat beszámolóját közölhetjük e témáról és nincs is bővebb adatunk, hogy mennyire terjedt el ott ez a próbálkozásnak tekinthető takarmányozási módszer. A General Electric Company folyóirata ad hírt róla, hogy az Indiana állambeli Fort Wayne nagy park közepén fekvő tavában különböző színű villamos lámpákat süllyesztettek a víz alá, amelyekről eleinte azt hitték a környékeliek, hogy velük a vadregényes park természeti

szépségeit akarták növelni. Igazi oka azonban ennek a szokatlan világításnak az volt, hogy a tó haltenyésztési célokat szolgál, még pedig elsősorban rovarrevő halakat tenyésztenek benne. (A laikus cikkíró adós maradt a halak közelebbi meghatározásával.) Kellott tehát arról gondoskodni, hogy minél több rovar gyűjt-senek össze a tóban. Így jöttek arra a gondolatra, hogy ezeket az állatkákat erősfényű lámpákkal csalogassák a tó vizébe, s ez a terv állítólag kitűnően sikerült. A rovarok nagy tömegei merültek a vízbe a lámpák irányába és a halaknak nem kellett még felszökösni sem értük, hanem egész kényelmesen, a vízben fogyaszthatták kedvenc táplálékukat.

Igy első olvasásra elég amerikai ízű a híradás, az ottani viszonyok mellett talán nagyobb elterjedésre is számíthat, de minálunk, akár tógazdaságokban, akár nyílt vizekben való alkalmazására egyelőre kevés a kilátás. Szunyogirtásra olyan helyeken, ahol sokan üdülnék és hol a fürdőtelep mögötti tógazdaságra főleg szunyogtermelő mivolta miatt néznek rossz szemmel, s ahol a villamos áram sem volna aránytalanul drága, még talán fel lehetne használni, de a tógazdaságok legnagyobb részének olyan költséges volna ez idő szerint úgy a világító testek, mint a vezetékek beszerzése s e mellett a takarmányhozam is olyan impondabilis mennyiség, hogy aligha tesszik ezt az amerikai eljárást nálunk komoly kalkuláció tárgyává.

Komolyabb eredményekről, jobban általánosítható újítás-ról ad számot az a tudósítás, mely a *repülőgépek* a halászatban való használhatóságáról szól. Angliában és Németországban eddigelé csekélyebb, de Amerika Csendes-tengeri partjain számottevő eredményeket értek el a repülőgéppel *halvonulások* felkutatása tekintetében.

Németország Északi-tengeri partvidékén a háború alatt sűrűn volt alkalmuk a repülőeknek olyan megfigyeléseket tenni a heringek, továbbá a spratt és makréla nevek alatt ismert tömeghalak rajokban való vonulásáról, amely megfigyeléseket a halászok elég jól hasznosíthattak. Sőt módot nyújtottak ezek a megfigyelések az osztrigapadoknak a német partok közelében való pontos kartográfiai felvételére is.

A háború után, már 1919-ben, a német kormány bizonyos összeget bocsátott a hamburgi halászati igazgatóság rendelkezésére egy kísérleti repülőszolgálat megszervezésére, hogy felkutatás és megfigyeljék azokat a tömeghal-rajokat (hering és spratt), melyek főleg december és április között az Elbe, Weser és Jade torkolata körül jelentkezni szoktak. A halászati igazgatóság a warnemündei repülőgépműveket és a II. tengeri repülőosztályt kérte fel a megfigyelő-re ülések végrehajtására. Az első kísérletek eredményei nem feleltek meg a várakozásoknak; ennek a sikertelenségnek azonban a hiányos megszervezésben, illetve abban keresték a főokát, hogy a repülőgépek nem álltak teljesen és állandóan a halászkikötők közelségében rendelkezésre, és nem voltak a pilóták mellett halászatban jártas kísérők, akik pontosan ismerik a tömeghal-vonulások jeleit és kísérőjelenségeit (sírályok, tengeri kutyák csapatos jelentkezése és több efféle). Emellett az entente-beli ellenőrző bizottságok is zavarták a szolgálatot ép abban az időszakban, mikor a megfigyelésekre halászati szempontból legalkalmasabbak voltak a körülmények.

A megfigyelő-repülőgépeket azóta sem ismételték meg, részint mert nem volt erre anyagi fedezet, részint mert azóta a hering-és sprattrajok minden évben elég nagy tömegekben és szabályos időközökben jelentkeztek. De ezek a kísérletek is meggyőzték az illetékes köröket, hogy technikai és meteorológiai szempontból kedvező körülmények között a repülőgép a halásznak is értékes szolgálatokat tehet.

Ez a legmodernebb halászati segédeszköz újra *Herman Ottó* juttatja eszünkbe. A magyar tengeren ő írta le először ilyen szemléletesen, sajátkezü illusztrációval, azt az ősi módját a tömeghal-vonulás magasból való megfigyelésének, melyet Tihanyban már századok óta gyakoroltak a balatoni hering, a *garda* rajainak felkeresésére. A tihanyi *hegyenjáró* a tihanyi hét csúcs-ról vizsgálta a vizet, leste a gardarajt jelző sötét foltnak a megjelenését és subájával, meg kifejező testmozdulatokkal dirigálta a vízen járó halászbokrot. Evvel az ősi, bevált módszerrel — hacsak ködbe nem burkolóznak a tihanyi csúcsok, pedig a garda ép az őszutó ködös időszakban szeret csomósodni — bizonyára legalább oly jó drótnélküli érintkezés létesült a hegyen és a vízen járó halász között, mint amilyent a repülőgép szikratávírássa és a tengerparti halászállalkozók között már talán a közeljövőben intézményesen fognak megszervezni.

L.

A tógazdaságokban a lehalászások mint értesülünk, sokhelyütt már be is fejeztettek. A késő őszi szokatlanul meleg időjárás, helyenkint a csekély vízmennyiség, nem nagyon kedvezett e fontos munkálatokra. *A tavak leeresztett, sekély vize a napos időben erősen felmelegszik*, s könnyen előfordulhat azu-

tán, hogy a telelők vize vagy a szállítóvíz jóval hidegebb s a halak ebbe áthelyezve meghűlnek. Fokozatos lehűtés, hőmérv használata ajánlatos!

Hogy mennyire nem fölösleges ez az óvatosság, erre jó példa a neudammi *Fischerei Zeitung* idei 45. számában (846. lap.) olvasható eset. A lehalászott 170 darab eladásra szánt ponty vízvez-tékkel táplált haltartóba helyzetett, s mindjárt az áthelyezés után közülük negyven darab elpusztult, minden valószínűség szerint a nagy hőmérsékleti különbség következtében. Ha ez a különbség nem is mindig oly jelentékeny, mint ez esetben lehetett, azért mégis káros, még akkor is, ha hirtelen pusztulást nem okoz. Börbetegség, elpenészesedés és más ragályos betegség lehet a következménye.

U.

Csillagfűrt-központ Németországban. A német mezőgazdasági társaság (Deutsche Landwirtschafts Gesellschaft) takarmányosztálya a társaság kötelékébe tartozó tógazdák kezdeményezésére központ szervezésére tesz lépéseket, melynek az lenne a feladata, hogy a csillagfűrt vételét és eladását a takarmánytermelők és a tógazdák közös érdekében szabályozza.

Ettől a központtól remélik, hogy működése meg fogja oldani a jövőben a tógazdaságoknak jó minőségű német csillagfűrttel való ellátását, másrészt pedig biztosítani fogja a csillagfűrtöt termelő gazdák természetnek megfelelő értékesítését. E cél gyakorlati elérése érdekében szükséges, hogy az egyes haltenyésztők az átvételre, a termelők pedig a szállításra kötelezzék magukat. Az érdekelt haltenyésztőkhez és mezőgazdákhoz ezen ügyben a következők két kérdésre várnak feleletet:

1. Mely évszakban milyen mennyiségű csillagfűrtre van szüksége; illetve
2. milyen mennyiségű csillagfűrtöt képes pontosabban megjelölendő időben szállítani.

E kérdésre való felelet adásakor meggondolandó a csillagfűrt-termés bizonytalansága, miért is a várható termés hektáronként hat métermázsánál magasabbra nem becsülendő.

A német mezőgazdasági egyesület e felhívás eredményétől, a beérkező feleletek számától teszi függővé, hogy a tervezett központ mi galakulása, illetve rendszeres működésének megkezdése érdemes-e vagy sem. (Fischerei Ztg. 1928. Nr. 37., p. 740.)

Olvasóinkat bizonyára érdekelné fogja ez a németországi dolog, annál inkább, mert a csillagfűrt jelentősége hazánkban is állandóan növekvőben van, s valószínűnek tartjuk, hogy hazai tógazdaságaink fokozatosan nagyobb és nagyobb mennyiségeket fognak alkalmazni ebből a kitűnően értékesülő haltakarmányból, főleg tengeri helyett, mely utóbbinak alkalmazása egyrészt tán nem is eléggé indokolható magas ára, másrészt túlságosan *sztriképző hatása miatt* sem megfelelő. Nálunk a csillagfűrt előnyös áron való beszerzése szintén nem tartozik a legegyszerűbb feladatok közé. *Ára tavasszal erősen emelkedni szokott*, a szükségletről tehát jó, ha mielőbb gondoskodunk! Nincs kizárva, hogy a kereslet emelkedésével hazánkban csillagfűrt-hiány fog beállni, s a gazdáknak ezt a takarmánymagot *nagyobb mennyiségben lesz érdemes termelni*.

Observator.

Hasznos-e vagy káros a béka a halastóban? A kecskebéka lárvái, az ebihalak olykor hihetetlen tömegben lepik el a halastavakat. Ezek mindenestre károsak, de kártételük csak közvetett, amennyiben növényi tápláléanyagokat (algákat és haltakarmányt) fogyasztanak.

Irtásuk *P. Vogel* szerint (Neues Korrespondenzblatt für Teichwirtschaft, 1928. 239. l.) akként történhet, hogy az etetőhelyeken az összesereglett békaporontyok fölött porrátorított meszet szórunk, mely a vízbehullva a porontyokat megöli. Ezeket azután a pontyok megszik, az eleven békaporontyokat azonban nem igen tudják megfogni.

A kifejlett béka, mely hazai tapasztalataink szerint is gyomrában gyakran rejt egész csomó apró pontyot (3—5 cm. hosszú ivadékok), szemmeláltható közvetlen kárt okoz a halastóban.

P. Vogel szerint ugyan mégis inkább hasznos, mint káros, mert „nincs még bizonyítva, hogy az egészséges halacsákat nyeli el“. Bizonyos azonban, hogy „a hátónúszó vizipoloska által megtámadott pontyivadék, melyet a rovar megszűrve élve elereszt, szédülten úszik ide-oda, mielőtt elpusztul, s ilyen állapotban esik áldozatul a békának.“ Idézett szerző véleménye szerint a béka a káros rovarlárva irtásával több hasznot hajt, mint amennyi kárt esetleg okozhat.

Dr. U. E.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal parafa-alattság
rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
RÉSZVÉNYTÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-
híd között.
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar ind. oldalával
szemközt.
Telefón: József 361—17.

BARTA LIPÓTNÉ

HALKERESKEDŐ

TELEFON SZÁM
ÜZLET: Aut. 855—84
IRODA: Aut. 850—71

BUDAPEST IX,
Központi vásárcsarnok

ZIMMER FERENC

HALKERESKEDELMI
R.-T.

BUDAPEST, IX.,
Közp. vásárcsarnok.

TELEFÓN:
Közp. vásárcsarnok: Aut. 854-48.
Fiók-üzlet:
V., József-tér 13. sz. Aut. 816-79.
Iroda:
VIII., Horánszky u. 19. J. 335-39.

Veszünk és Eladunk
bármily mennyiségű
élő és jegelt halat.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesítés szerint november hó folyamán a nagybani halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	nagy	2:50—	P
	közép	2:00—2:20	"
	kicsi	1:50—1:80	"
Édesvizi jegeltponty	nagy	1:60—	"
	közép	1:40—1:50	"
	kicsi	1:20—	"
Dunai süllő	I. oszt.	6:00—	"
	II. oszt.	5:00—	"
	III. oszt.	3:60—	"
	IV. oszt.	3:20—	"
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	7:00—	"
	II. oszt.	5:00—	"
	III. oszt.	4:00—	"
	IV. oszt.	3:60—	"
Harcsa	nagy	5:00—	"
	kicsi	4:00—	"
Csuka	nagy	2:40—	"
	kicsi	1:60—2:00	"
Compó		2:00—	"
Márna		1:40—1:60	"
Kecsege		4:00—5:00	"
Kárász		—	"
Ön		1:20—1:60	"
Balatoni keszeg		0:40—0:70	"

Forgalom közepes, irányzat kissé javuló.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Budapest, V.,
Széchenyi-utca 1.

Több mint 6.000 k. hold terjedelmű saját tógazdaságaiból az alábbi helyeken:

Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csoór, Gelej, Hortobágy, Iszka-szentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Órpuszta, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószező, Tüsképuszta, Varászló szállít tenyésztésre nemestörzsű egy- és kétnyaras pontonyot, pontyanyakat, harcsa, fogassüllő ivadékot és fogassüllő ikrát.

TELEFÓN ▶ Aut. 122—37. ◀ TELEFÓN

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ R.-T.

HALNAGYKERESKEDÉS
BUDAPEST

TELEFON nappal Aut. 856-36.

TELEFON éjjel: Aut. 105-32.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5.

SZÁLLITÁSI OSZTÁLY:
Telefon: József 348—48.

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

ELÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZP. VÁSÁRCSARNOK.

Telefon: Aut. 122—37.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzeme berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.